

МИХАИЛ КОЛЦОВ ОНИЯ, ДЕТО ЧЕРПЯТ

Превод от руски: Венцел Райчев, 1978

chitanka.info

Познавам отблизо един наистина щастлив от антиалкохолно гледище човек.

Тоя човек не кипи от гняв срещу пияниците. Не смята пиещите хора за изчадия на ада. Не става демонстративно от масата, като види на нея бутилка вино или водка. Не заглушава с негодуващо ръмжене вдигнатите в негово присъствие тостове. И самият той може би няма нищо против да пийне чашка в компания. Но...

Но той не пие.

Да не мислите, че заради лекарите?

Не, лекарите не са забранявали на моя човек да употребява алкохол. По простата причина, че той не ходи по лекари. Моят човек е напълно здрав.

Моят човек просто не може да пие. Не му понася.

Някакво особено устройство на вкусовите центрове. Някаква механична съпротива на организма. Идиосинкразия — така наричат лекарите това явление.

От една капка алкохол започва да му се повдига — дори само на езика си да усети. Не да изпие чашка водка, шоколаден бонбон с ром да си сложи в устата — пак му е неприятно. Вкусът на спирт убива удоволствието му дори от леките гроздови вина, които изглеждат толкова приятни и безобидни на вид.

Човекът сяда на маса с приятели. Оживен е, има добър апетит. Предлагат му чаша — отказва. Пак му предлагат — пак отказва.

Пият без него. Развеселяват се. Човекът се развеселява заедно с компанията, макар и да не е пил. Само едно се чуди: как могат да го пият всичко това? Не им ли е противно? Че то е все едно да пиеш рициново масло!

Цели бутилки рициново масло, нашарени с етикети. Цели канички рициново масло. Цяла купа рициново масло, в което плуват късчета лед и портокалови резенчета. Рициново масло с лед и плодове — казват му боле. Хем са толкова вкусни портокаловите резенчета; но от рициновото масло просто ти се повдига. В краен случай човекът изважда от купата резенче, оставя го да изсъхне и тогава го изяжда.

Човек, на когото не му понася да пие, наистина може да се смята за щастлив. Но това си има и своите тъмни страни. Главно — пререканията, с околните.

— Пийнете малко де, стига сте се превземали!

— Уверявам ви, че не мога да пия. С удоволствие бих пийнал, честна дума. Но не мога.

— Докторите ли? Я ги зарежете вашите доктори! Ето и той е доктор, той ще ви разреши. Гледайте го него как лочи.

Докторът кима с пълна уста и одобрително върти очи. Отпреде му са наредени чаши от всички асортименти.

Човекът физически не може да понася алкохола, но за да го оставят на мира, е принуден понякога да вдигне чашата, да я докосне с устни и без да вкуси, да я постави обратно.

Но какво да прави в такива случаи онзи, който не изпитва вродено отвращение към алкохола? Онзи, който само по принцип е против алкохола, но органически го възприема, че дори го тегли да пийне.

Този човек е, разбира се, беззащитен. Отивайки на гости с най-трезви намерения, той се поддава на увещанията и пие. И повтаря. И се напива. И често става пияница, който на свой ред увещава другите да пият.

Мнозина пият сами. Но все пак самотното пиянство е рядкост в сравнение с основния вид пиене — пиенето в компания.

Пиянският колективизъм, взаимната алкохолна агитация — това е най-отвратителното и опасното в пиенето! И на най-интересната сказка е трудно да докараш дори хора, които са близки. Но за пийване се събират и най-далечните. Класово чуждите. Хора, говорещи различни езици. И се агитират взаимно — със знаци, с жестове, с възклицания!

Колкото и да се развива антиалкохолната агитация, тя ще е слаба, докато не се нанесе сериозен удар върху насрещната, алкохолната агитация. Не е достатъчно да се агитира за революцията — трябва да се бие контрареволюцията.

Накъсо казано, трябва да създадем нова традиция, нова морална, етична норма, съгласно която кандърмите да пийнеш, индивидуалната агитация на сътрапезника, на другаря, с когото си седнал на една маса, да се осъждат обществено и да се наказват по-строго от най-върлото пиянство.

Щом алкохолизмът е болест, как можем да се отнасяме равнодушно към нейните активни разпространители и да отправяме стрелите си единствено срещу заразените?!

Трябва да ликвидираме симпатичната разновидност на „хубавия човек“, който черпи наляво и надясно познатите си с водка. Тоя „хубав човек“ е или кариерист, който впиянчва когото трябва, или пропаднал тип, който си търси компания за вонясалата алкохолна локва... Жената, която безкористно, но твърде често дарява своята благосклонност на мъжете, студено и враждебно наричаме „проститутка“. Защо сто пъти по-враждебно не наричаме любезния стопанин, чиито гости постоянно се търкалят под масата, „кръчмарин, съдържател на вертеп, сутеньор“!

Нова, силна издънка трябва да пусне анти-алкохолното движение. Трябва да се обяви свещена война на всички, дори на най-дребните, индивидуални битови агитатори на водката и виното, на всички онези, които гостоприемно и весело черпят.

Да се обяви поведението им за аморално!

Да се преследват — безпартийните по обществена, професионална и корпоративна линия, партийците — от контролните комисии.

Да преминем в настъпление срещу тях. Да ги наплашим, да ги обезоръжим, да ги обезвредим!

1930

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.